



## **Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...**

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In Qua Tractatur De Contractu Et Sacramento Matrimonii

**Bosco, Jean a**

**Lovanii, 1678**

Concl. VII. Sponsalia facta sub conditione, vel indeterminatè alicui plurium personarum, non priùs efficiunt Sponsos, quàm conditio impleatur, aut certa persona eligatur.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73432)

non habetur ex hac littera, quod constaret de protestatione, nisi per narrationem præmissam. Ideo aliter dicitur. Eo ipso quo mulier hæc non probat, intelliguntur Moniales probasse suam intentionem præsumptivè, cum de facto constaret, licet non de forma facti, C. Qui militi. pos. Super servis. lib. 12. Vel Moniales spontè onus probandi subire volebant, unde mos eis gerendus fuit, inf. de Rest. spol. Licet, in fi. ff. de Prob. Circa eum. Et talis metus bene excusat: sive timor & metus stupri & timor servitutis, & metus verberum, §. eod. liti quidem. Vel dic quod utraque pars debet docere de jure suo. Simile supra de Renun. Super hoc. Hactenus Gloss.

243. *Secunda Resp. ex Sanchez. C. 2. de Rest. spol.*

*Aliquando in dubio de deliberatione, judicandum est pro libertate voluntatis, ex Suario.*

244. *Declaratur exemplo.*

Aliter respondet Sanchez supra disp. 9. n. 14. in fine, reverà Monasterium debuisse probare metum non intervenisse, quia ex parte fœminæ erat possessio & præsumptio juris, per metum professam esse, ex eo, quod erat conjugata, viroque spoliata fuit, & in favorem spoliæ præsumitur consensus metu extortus; arg. cap. 2. de Rest. spol. ibi: *Quia non est verisimile, quod spontè juri suo renuntiaverit, qui renuntiat spoliatus.*

Igitur ex variis circumstantiis contingere potest, ut quando dubitatur de sufficienti liberatione, vel etiam de animo non se obligandi, debeat judicari pro libertate voluntatis, & non pro valore actûs, ut patet, quando dubium oritur ex defectu ætatis, vel etiam, ut vult Suarez supra num. 9. propter impedimentum aliquod accidentarium, quod solet aptitudinem proximam ad ratiocinandum auferre, ut est somnus, ebrietas, vel quid simile. Quia, inquit, hæc impedimenta licet non sint perpetua, tamen sunt naturalia, suppositis talibus causis: ergo quoties jure dubitatur de tali impedimento, dubitatur consequenter de toto valore actûs, & consequenter etiam de obligatione.

Et declaratur exemplo. Nam qui passus est pollutionem in somno, licet dubitet, an in eo puncto temporis habuerit sufficientem usum rationis, nec ne; nihilominus non potest judicari peccasse mortaliter, sed potius contrarium præsumendum est: ergo idem erit, si dormitando, vel in dubio, an sufficienter fuerit expergestus votum emisit; nam sæpè dictum est, in hac materia æquiparari votum & peccatum mortale. Ita Suarez. Apud quem plura de hac controversia poteris legere, hæc nobis sufficienter pro præsentis loco, in quo tantum tractamus de sponsalibus.

De his autem ulterius inquiritur; an valeant facta sub conditione, aut indeterminatè alicui plurium personarum? Responso erit

CONCLUSIO VII.

Sponsalia facta sub conditione, vel indeterminatè alicui plurium personarum, non prius efficiunt Sponsos, quam conditio impleatur, aut certa persona eligatur.

**R**atio Conclus. est; quia propriè dicti sponsi contrahunt impedimentum publicæ honestatis, ut suo loco videbimus; jam autem ex sponsalibus conditionalibus vel indeterminatis, non oritur illud impedimentum, ante impletam conditionem, vel determinationem, ut suppono ex ibi dicendis; ergo &c.

Confirmatur; quia Matrimonium conditionale, aut indeterminatum, non est propriè dictum Matrimonium; ergo neque sponsalia conditionata, vel indeterminata, propriè dicta sponsalia, quæ sunt initium aliquod & via ad Matrimonium. Interim sicuti ex Matrimonio conditionato oritur obligatio expectandi eventum conditionis, & hæc impletâ, sine novo consensu Matrimonium perficitur; ita potiori ratione ex sponsalibus conditionatis oritur obligatio expectandi eventum conditionis, & hæc impletâ, sine novo consensu perficiuntur sponsalia, & eo ipso oritur impedimentum publicæ honestatis. Idemque dicendum de sponsalibus indeterminatis, puta, expectanda est eorum determinatio sive electio personæ, & eâ positâ, transeunt in sponsalia determinata, sine novo consensu, & oritur impedimentum.

Si autem à me queritur, ad quem spectet illa electio? Respondeo citius, ad promissorem, sicut in qualibet alia promissione alternativa, Reg. 70. de Reg. Juris in 6. In alternativa debitoris est electio: & sufficit alterum adimpleri.

Alternativa dicere solemus illa, quæ cum disjunctione efferuntur, interjectâ videlicet voculâ, *Aut, vel, sive,* aut simili. Item si duo aut plura absque disjunctione proferantur. Quamvis Paulus, & rectè, hoc non tam ex verbis, quam ex re æstimandum censet: cum sæpè conjuncta pro disjunctis accipiantur, & disjuncta pro conjunctis, ut expressè docet Paulus lib. 59. ad Edictum, & refertur leg. 53. ff. de Verb. signif. Sæpè ita comparatum est, ut conjuncta pro disjunctis accipiantur, & disjuncta pro conjunctis, interdum soluta pro separatis. Nam cum dicitur apud Veteres Adgnatorum gentiliumque, pro separatione accipiuntur. At cum dicitur: Super pecuniæ tutelæ

Aligando conjuncta accipiuntur pro disjunctis, & vice versa.

245. *Probatur Conclus.*

246. *Ad quem spectet electio, quando sponsalia sunt indeterminata.*

246. *Ad quem spectet electio, quando sponsalia sunt indeterminata.*

Reg. 70. de Reg. Juris in 6.

Aligando conjuncta accipiuntur pro disjunctis, & vice versa.

laeve suæ: tutor separatim sine pecunia dari non potest. Et cum dicimus, Quod dedi aut donavi: utraque continemus. Cum vero dicimus: Quod eum dare facere oportet: quodvis eorum sufficit probare: Cum vero dicit Prætor: Si donum, munus, operas redemerit: si omnia imposita sunt, certum est, omnia redimenda esse: ex re ergo pro conjunctis habentur: si quædam imposita sunt, cætera non desiderabuntur.

L. 53. ff. de Verb. sig.

247. Conditio alternativa.

L. 34. ff. de Contrah. empt.

In iis igitur, quæ re ipsâ alternativa sunt, locum sibi vindicat præfata regula. Est autem alternativorum ea conditio, ut debitori potestatem faciant, alterum ex iis eligendi vel implendi, tam in contractibus, quam in ultimis voluntatibus. In contractibus exemplum extat in leg. Si in emptione, 34. ff. de Contrah. empt. §. 6. Si emptio ita facta fuerit: Est mihi emptus Sicchus aut Pamphilus, in potestate est venditoris, quem velit dare, sicut in stipulationibus. Sed uno mortuo, qui superest danandus est, & ideo prioris periculum ad venditorem, posterioris ad emptorem respicit. Sed etsi pariter decesserunt, pretium debetur, unus enim utriusque periculo emptoris vitis.

248. Explicatur in ultimis voluntatibus.

L. 5. ff. de Condit. inst.

Item in mandatis Principis.

6. Item in mandatis Principis.

L. 7. ff. de Reb. cor.

249. Quid faciat pater qui promittit.

In ultimis voluntatibus pulchrè rem explicat Justinianus, §. Si plures, Inst. de Hæred. insti. Si plures conditiones, inquit, in institutionibus adscriptæ sunt, siquidem conjunctim, ut puta; Si illud & illud factum fuerit, omnibus parendum est; si separatim, veluti, Si illud aut illud factum erit; cuilibet conditioni obtemperare satis est. Ubi observa diversum esse in conjunctis, in quibus omnium concursus & impletio requiritur; quia conjuncta unius loco habentur, leg. 5. ff. de Condit. insti. Si hæredi, plures conditiones conjunctim datæ sint, omnibus parendum est; quia unius loco habentur, si disjunctim sint, cuilibet.

Idem iudicium est de mandato Principis & decreto Judicis, alternativè concepto, ut & in his sufficiat alterutri disjunctorum paruisse; arg. cap. 4. de Rescript. ibi: Huic ergo quaestioni taliter respondemus (Judici quodcumque istorum constiterit) illi prælibatam Ecclesiam adjudicari debere. Ubi Gloss. verb. Istorum, inquit: Arg. quod si aliquis teneretur ad alterum duorum sub alternatione vel sub disjunctione: quodcumque voluerit præstare liberatur. Accedat lex 7. ff. de Reb. cor. qui sub tut §. 4. Quid ergo si Prætor ita decrevit: Vendere obligareve promitto? An possit liberum arbitrium habere, qui faciat? Et magis est, ut possit, dummodo sciamus, Prætozem non rectè partibus suis functum, debuit enim ipse statuere & eligere, utrum magis obligare, an vendere promittat.

Ex his sequitur ad propositum nostrum, si pater promiserit unam ex pluribus filiabus, offerendo quamcumque, satisfacere suæ promissioni; ipse enim est debitor, ut patet, & in alternativis, ut constat ex juribus jam allegatis, debitoris est electio; ac proinde im-

pertinens est, quod alter nolit eam ducere. Sin autem antequam ex illis offerat, omnes moriantur, unâ exceptâ, tenetur eam dare, quamvis fortè, quando promissit, cogitaverit aliam dare, quia reverà indefinitè promissit, & aliter fidem datam minimè implere potest. Ita docet Sanchez suprâ disp. 26. nu. 2. & 3.

Consimiliter, si quis promiserit unam ex pluribus ducere, satisfacit suæ obligationi eligendo unam, estò electa nolit consentire; si autem ante electionem omnes præter unam moriantur, tenetur superstitem ducere, estò dum promissit, non cogitaverit eam ducere, dummodo voluerit se absolute obligare; alioquin in foro conscientiæ posset excusari, si aliud damnum aut scandalum non sequatur, juxta dicta suprâ de ficta promissione: in foro externo statur verbis externè prolatis, & aliunde potest quis velle se obligare ad quamlibet ducendam, tametsi nolit quamlibet ducere, sed tantum aliquam determinatam in sua mente.

Notandum autem, dum promissio facta fuit ab utraque parte, quis prior promiserit; ipse enim est electio, quamvis etiam, repromittens sit debitor; si ergo sponsus prior promiserit pluribus, & hæ repromiserint, quam ipse elegerit, tenetur consentire; sin autem ipsæ plures primò promiserat, & sponsus repromiserit, ipsarum est electio, & sponsus tenetur eam ducere, quæ elegerit.

Sed quid, si sponsus cognoscat carnaliter unam ex pluribus, quibus promissit Matrimonium; nunquid hoc ipso censetur eam elegisse? Probabile est, quod sic (nisi contrarium constet ex alii, signis) saltem, quando per copulam illam contrahit cum reliquis affinitatem, prout contingit, quando plures illæ; quibus promissit Matrimonium, sunt foreores; tunc enim sibi ipsi reddidit Matrimonium cum aliis quasi impossibile, ergo tenetur eam ducere, quam cognovit, quia cum illa sola potest Matrimonium contrahere; quare aliæ habent se ac si essent mortuæ, quo casu, ut suprâ dictum est, tenetur ducere superstitem. Unde sic docet Sylvest. verb. Matri. 2. n. 11.

Quando autem copula cum una, non impedit Matrimonium cum alijs, res habet majorem difficultatem Sententia affirmans probatur; quia illa sponsalia erant conditionata ante electionem; per copulam autem purificatur conditio, & sponsalia conditionata antiquitus transibant in Matrimonium; arg. c. 3. de Condit. appof. & c. sequentis tenoris: De illis autem: & infra: Si vero aliquis sub hujusmodi verbis juramentum alicui mulieri præstiterit: Ego te in uxorem accipiam, si tantum mihi donaveris: reus perjurii non habetur, si eam, nolentem sibi solvere, quod sibi dari petiit, non acceperit in uxorem: nisi consensu

Quid faciant illi, qui promissit unam ex pluribus ducere.

Qui prior promiserit ipse est electio.

250. Quid si sponsus cognoscat carnaliter unam ex pluribus.

Sylvest.

251. Quid si illa copula non impediat Matrimonium cum alijs?

C. 3. de Condit. appof.

sus de presenti, aut carnalis sit inter eos commixtio subsecuta. Ita Alex. 3. Panormitan. Archiepiscopo. Ubi Gloss. verb. Carnalis. Et per hoc videtur recessisse à conditione, infra eod. Per tuas. & sic est Matrimonium presumptum, contra quod non admittitur probatio.

C. 6. eod.

Idem statuitur cap. Per tuas, jam allegato à Glossa ibi: Consultationi tuæ taliter respondemus, quod cum liquido constet, quod post contracta sponsalia, carnalis est inter eos copula subsecuta, pro Matrimonio est presumendum, quia videtur à conditione apposita recessisse. Nam etsi probatum sit, quod postquam pater & patruus viri contradixere sponsalibus, idem vir mulierem illam carnali conjunctione cognoverit, non est tamen aliquo modo probatum, quod antequam ipse cognovisset eandem, pater ejus & patruus contradicere curavissent. Ita Innoc. 3. Malican. Episc. de sponsalibus contractis sub hac conditione: Si pater sponsi & patruus sponsalibus consentirent.

252.

Equidem videtur eam elegisse, ex Connick.

Quidquid sit de isto transitu, qui, ubi Trident. obligat, non potest admitti, nisi copula haberetur in presentia Parochi & testium; quare saltem non potest dici, per eam sponsalia conditionata transire in absoluta, & indeterminata in determinata? Ut enim dicitur in præfatis iuribus, per copulam videtur recessum fuisse à conditione. Unde sic docet Regius hic disp. 2. 1. n. 16. & probat; quia, nisi de contrario constet, talis puella non potest judicari aliter concedere usum sui corporis, nisi sub spe futuri Matrimonii; quare alter illum ab ea exigendo, videtur ei hanc spem facere, ac suam electionem in ea determinare. Quod maximè verum est secundum jus antiquum; quia cum talis possit hanc cognoscere affectu maritali, presumitur id fecisse, juxta cap. Is qui de Spons. Hæc ille. Subscribo verba illius capituli: Is qui fidem decit Mulieri super Matrimonio contrahendo, carnali copula subsecuta, etsi in facie Ecclesie ducat aliam & cognoscat, ad primam redire tenetur: quia licet presumptum primum Matrimonium videatur, contra presumptionem tamen hujusmodi non est probatio admittenda.

253.

Oppositum docet Sanchez.

Sotus.

Nihilominus oppositum putat veridicus Sanchez sup. n. 12. Et ratio; inquit, est; quia ea presumptio indè oriebatur, ne Ecclesia presumeret delictum fornicationis, presumeret accessum affectu conjugali, & libidine confensum de presenti; unde, ut optimè dicit Sotus 4. dist. 29. q. 2. a. 3. post 3. conclus. vers. Sed rursus sciendum, si affectus esset fornicarius, non videtur recedi à conditione: sed hodie jam non potest esse affectus conjugalis, sed semper est fornicarius, cum per copulam illam occultam non transeant sponsalia in Matrimonium; ergo jam nullo modo videtur recedi à conditione, ut sponsalia maneat pura. Unde in nostro casu dum aliquis pro-

misit, unam ex certis se ducturum, quamvis ad aliquam ex illis carnaliter accedat, non manent sponsalia pura. Si tamen prior promissio fieret coram Parocho & testibus, & coram iidem copula affectu conjugali, maneret jus antiquum illæsum, & esset Matrimonium; servatur enim forma præscripta in Trident. Hactenus Sanchez.

254.

Resp. ad variationem Connick.

Ad rationem Regii responderi posset; non semper, quando quis habet copulam cum aliqua, presumendum cum ipsa contrahere sponsalia, ut nimis clarum est; ergo neque in hoc casu: cum enim hæc filia seipsam cum peccato prostituat, non est digna tali presumptione; & dato, quod se non prostitueret, nisi sub spe futuri Matrimonii, indè tamen non sequitur, quod eo ipso sit electa; sed tantum quod speret se postea eligendam præ aliis; ergo adhuc post copulam manent illa sponsalia indeterminata.

255.

Quid si pater sit determinans filiam.

Sed quid si patris sit determinare filiam, & hæc consentiente patre carnaliter commisceatur sponso? Respondeo; hoc ipso sponsalia fore determinata, tunc enim pater censetur se determinasse, & voluisse obligare ad illam dandam, cujus copulam permisit, cum jam alias dare nequeat, idque ex propria sua culpa. Aliud foret, si ipso invito copulam habuisset; & ratio est, quia pater liber est ad tradendum hanc vel aliam, quâ facultate non potest privari per alterius delictum, ipso invito commissum. Sibi ergo imputet sponso, si nullam pater determinet; quia hanc, quam corrupit, non tenetur pater determinare; alias autem, utpote factas affines, non potest determinare. Hoc tamen intelligendum est, nisi hæc filia cognita, contraxerit determinatè sponsalia cum sponso cognoscente, & eo salvo, ut hodie sponsalia conditionata non transeant in Matrimonium, neque in sponsalia absoluta per copulam.

256.

Alius casus ejusdem materiae.

Ex his facile respondetur ad hanc questionem: An si pater promittat Petro Mariam, & casu quo illam nequeat dare, promiserit ejus fororem, teneatur fororem tradere, Mariam recusante? Facile, inquam, respondetur: teneri eum fororem tradere, nisi Maria tacitè vel expressè consenserit sponsalibus, non sub conditione illa, sed absolute; tunc enim non posset tradere fororem propter impedimentum publicæ honestatis, ortum ex prioribus sponsalibus absolutis & validis. Alioquin, si Maria solum conditionatè consenserit, tenetur tradere fororem; quia ex sponsalibus conditionatis non fuit ortum istud impedimentum.

Reliqua quæ hic possent disputari de sponsalibus conditionatis, commodius dicentur, ubi de Matrimonio conditionato tractabitur. Quare transeo ad ætatem, necessariam jure positivo ad valorem sponsalium; est autem sep-

septennium, ut edissero Concluf. fequenti, quæ talis est:

CONCLUSIO VIII.

Ad Valorem Sponsalium jus pofitivum exigit feptennium completum die ultimo; malitia tamen fupplet ætatem.

fit, non fufficit, nifi intelligat quid agatur: fepe enim accidit, ut non intelligant in ea ætate, fed in 9. annis tantum, vel in 10. fed fola ætas 12. annorum, vel 14. fufficit; tunc enim bene intelligunt, nifi fint furiofi.

Tota itaque ratio hujus Conftitutionis eft; quia ante illam ætatem ordinariè non eft ufus rationis, fufficiens ad peccandum mortaliter, qui tamen requiritur ad contractum, & poft feptennium communiter advenit talis ufus rationis, tam viris, quàm foeminis; unde in ipsis non eft diverfitas temporis neceffarii ad contrahenda fponfalia; fécus ad contrahendum Matrimonium, quia foemina citius pubefcit, quàm vir.

Si autem à me quæritur; an fufficiat ille ufus rationis, qui fufficit ad peccandum mortaliter? Refpondeo citius affirmative, juxta dicta Concluf. 6. ubi fufius probavimus, fufficere ad fponfalia eam deliberationem, quæ fufficit ad peccandum mortaliter. Nihilominus contrarium videtur docere S. Thomas 4. dift. 27. q. 2. a. 2. ad 2. ibi: Et ideo dicendum, quod ad peccatum mortale fufficit etiam confenfus præfens, fed in fponfalibus eft confenfus in futurum: major autem rationis difcretio requiritur ad providendum in futurum, quàm ad confentiendum in unum præfentem actum, & ideo ante poteft homo peccare mortaliter, quàm poffit fe obligare ad aliquid futurum. Doctorem Angel. fequitur Bonac. hic q. 1. p. 4. n. 4. cum Aliis, quos citat.

Verùm enim verò cum ufus rationis non ad aliud requiratur, quàm ut fponfalia poffint effe deliberata; & fecundùm Bonac. ibidem p. 1. n. 4. tanta dumtaxat requiratur deliberatio, quanta fufficit ad peccatum mortale; nescio, quare non fufficiat ille ufus rationis, qui fufficit ad peccandum mortaliter. Unde fententiam noftram docet Sanchez fup. difp. 16. n. 15. eamque probabiliorẽ appellat Dicaftillo hic difp. 1. n. 264.

Probat autem à Sanchez, Primo: quia ufus rationis fatiſt ad obligandum fe per votum folemne Ordinis facri, quod tamen eft perpetuum, & per votum fimplex Religionis, quæ eft obligatio ftatùs perpetui, & major, quàm fponfalium; quia votum annexum Ordini facro nullo modo folvi poteft, nifi per difpenfationem Pontificiam: votum etiam illud Religionis indiget eadem difpenfatione, vel paternâ irritatione, nec poteft propriâ voluntate pueri diffolvi; at fponfalia folâ pueri voluntate pueris facti dirimi poffunt.

Probat 2. quia fi ea temporum providentia, quam poftulat alia fententia defideraretur, incautè præfcriptum eſſet feptennii tempus; eã enim tenerimã ætate, præfentium non habet puer providentiam, nedum futurorum, & vix eo rationis ufu gaudet, ut capax

257. Probatur Concluf. 8. ex cap. 4. de Sponfal. in p. 1.

Septennium exigi jure pofitivo in contrahendis fponfalibus, omnes fatentur; & conſtat manifeſtè 1. ex cap. 4. de Sponfal. impub. fequentis tenoris: *Literas tuæ fraternitatis accepimus, ex quarum tenore perpendifimus, quòd cum quidam eſſet perfectæ ætatis, quamdam puellam in cunabulis deſponſavit: procedente verò tempore, matrem puellæ cognoovit, & eam in uxorem accepit. Et infra: Conſultationi tuæ taliter reſpondemus, quòd ſi præſentis vir matrem puellæ antequam feptimum annum compleſſet in uxorem accepit, Matrimonium non diſſolvat: cum deſponſationes hujusmodi nullæ ſint, quæ in cunabulis fiunt.*

258. Probatur ex cap. 5. eod.

Secundò ex cap. 5. eod. quod fic ſonat: *Acceſſit ad præſentiam noſtram. Et infra: Fraternitati tuæ mandamus, quatenus, ſi tibi conſiderit, quòd puella non eſſet feptennis, quando G. deſponſata fuit, & poſtea in eum non conſenſerit, & quòd idem G. ab hujusmodi deſponſatione per te fuerit abſolutus, Matrimonium inter eundem G. & matrem puellæ celebratum, præcipuas inviolabiliter obſervari, & eorum prolem denunties eſſe legitimam, quia deſponſationes & Matrimonia ante 7. annos fieri non poſſunt, ſi conſenfus poſtea non accedit. Ubi Gloſſ. verb. *Abſolutus*, inquit: *Maximè. Hæc abſolutio factum tantum reſpicit, cum nulla fuiſſent ſponſalia, ſup. cap. proxi. Bern. Unde ſolum fuit declaratio nullitatis.**

259. Probatur ex cap. 13. eod.

Tertiò ex cap. 13. eod. ibi: *Interloquendo pronuntiamus, inter juvenem & puellam nec Matrimonium, nec ſponſalia fuiſſe contracta, cum conſet puellam nondum ad feptennium perveniſſe. Quocirca nec accuſatio locum habebat, cum non eſſet, quod poſſet legitimè accuſari.*

259. Quarta probatur ex cap. 14. ff. de Sponfal.

Accedat l. 14. ff. de Sponfal. ibi: *A primordio ætatis ſponſalia effici poſſunt, ſi modo id fieri ab utraque perſona intelligatur, id eſt, ſi non ſint minores, quàm 7. annis. Quod ergo dicitur in principio ejuſdem legis: *In ſponſalibus contrahendù ætas contrahentium definita non eſt, ut in Matrimonio; intellige cum Gloſſ. ibi verb. *Ut in Matrimonio: Id eſt, talis ut in Matrimonio, ſed alia, ſcilicet 7. annorum, ut ſubiicit. Vel: non eſt definita in ſponſalibus variè in maribus & foeminis, ut in nuptiis. Vel aliter: non eſt definita ætas, ut ſolam ætatem dicam ſufficere, ſicut in nuptiis dico. Nam ſi ſeptem annorum***

260.

An fufficiat ufus rationis, qui fufficit ad peccandum mortaliter. S. Tho.

Bonacina;

261.

Probat pars affirmans.

262.

Secunda probatio.

pax